

Buda Ferenc

Álmom Csokonaival

*Darabos utca girbe-gurbán
bevezet a Város szívéig.
Álmomban arra jártam ismét
s váratlanul összeakadtam
Csokonai Vitéz Mihállyal.*

*Daliás tagjait domborítva
gránit kőszál legtetejében
ott vesztegelt hajdani helyén,
tetőtől talpig feketében.*

*Kihullván a való időből,
megkövült, néma ámulattal
néztem reá fel a magasba.*

*S ím csoda lőn: szoboralakja
szemem láttára nagyot rándult,
majd szikáran életre kelve
leszökkent a talapzatáról,
bronz citeráját félretolta
s mutatóujjal magához intett.*

*Megbabonázva közeledtem
hozzá. Ő a karján lötyögő
zekeujjából előkotort
egy icipici tintatartót.
Lúdtoll is került valahonnét
meg egy üres fehér papír. Azt
lerakta a hideg betonra
s szapora kézzel írni kezdett.*

*S mintha lett volna bűvös pálca:
pennájából hullámsorokba
rendeződvé rímek potyogtak,
vértől pettyes vadrózsaszirmok.*

Végül egyszer csak félbehagyta
s fejét emelve rám tekintett.
Bajsa mögött mosolya bujkált,
tág, nagy szemében méla bánat.

Láttam, mit mond, így hát leírom:

„Te tudd, hogy szavad hova szánod:
sziklába, szélhordta homokba,
felpöndörülő pergamenre...”

s keze alól a lenge papírt
felkapta egy kóbor fuvallat.

E kép utóbb szétszöszlődött.
S mert valaha épp arra laktunk,
elindultam visszafelé a
girbe-gurba Darabos utcán.

Susogó áprilisi szél fújt,
sodorta a nyárfapihéket,
s álmomból míg hazáig értem,
szakállam újra kifehéült.